

hæfter mellemhandleren i et senere omsætningsled efter forslaget for dette ansvar.

Hvis mellemhandleren efter § 11 har udbetalt erstatning til skadelidte, har denne som udgangspunkt adgang til fuld regres. Mellemhandleren indtræder således i skadelidtes krav mod tidligere led i produktions- og omsætningskæden. Der henvises til § 12, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Til kapitel 5

Kapitlet indeholder regler om det indbyrdes forhold mellem flere ansvarlige for produktskader. Kapitlet har én paragraf.

Til § 12

Bestemmelsen svarer til artikel 5 i direktivet og fastlægger i *stk. 1* princippet om, at flere skadevoldere hæfter solidarisk.

Bestemmelsen medfører, at skadelidte i visse tilfælde vil kunne gøre ansvaret gældende mod råvareproducenten, delproducenten, færdigvareproducenten og samtlige mellemhandlere. Skadelidte kan vælge at anlægge sagen mod dem alle på én gang, men kan også vælge at gøre ansvaret gældende mod den producent eller mellemhandler, som på grund af sin økonomiske stilling vil have bedst mulighed for at betale skadeserstatning.

I *stk. 2 og 3* reguleres den indbyrdes fordeling af ansvaret mellem flere solidarisk hæftende skadevoldere. Den endelige fordeling vil normalt ske uafhængigt af, hvem skadelidte har krævet erstatning hos. Den eller de ansvarlige, der har betalt skadelidte erstatning, kan derfor kræve de andre ansvarlige for deres andel.

Om lovens ufravigelighed, se § 13 og bemærkningerne hertil.

Stk. 2 indeholder regler om regres mellem flere producenter efter § 4, stk. 1. Det er fundet rigtigt, at lade denne regel omfatte ikke alene forholdet mellem råvareproducent, delproducent og færdigvareproducent, men tillige forholdet mellem producenten og den mellemhandler, der betragtes som producent som følge af, at han har forsynet produktet med et varemærke eller lignende. Baggrunden herfor er, at mellemhandlere af denne kategori normalt ikke blot er distributører, men ofte også vil have en meget betydelig indflydelse på produktionen.

I bestemmelsen er anført nogle af de momenter, som skal tages i betragtning ved fordelingen af ansvaret. Opregningen er ikke udtømmende, ligesom det ikke generelt er muligt at angive vægten af de enkelte momenter i forhold til andre. Når det i bestemmelsen anføres, at et af de momenter, der kan tillægges be-

tydning, er årsagen til defekten, er der herved navnlig tænkt på, om der foreligger fejl eller forsømmelse hos en eller nogen af producenterne. Endvidere skal der lægges vægt på anledningen til og muligheden for at undgå, at defekten opstår og på foreliggende ansvarsforsikringer.

Stk. 3 giver fuld regresadgang til EF-importører og andre mellemhandlere, som efter forslaget § 4, stk. 2 og 4, anses som producenter, og til alle mellemhandlere i omsætningskæden. Hvis den regressøgende forsættligt eller uagtsomt har medvirket til skadens indtræden eller forøget dens omfang, kan regreskravet imidlertid nedsættes eller bortfalde.

Om forældelse af regreskravet, se bemærkningerne til forslaget § 10.

Til kapitel 6

Kapitlet indeholder regler om lovens ufravigelighed og forholdet til andre erstatningsregler.

Til § 13

Bestemmelsen svarer til direktivets artikel 12 og indeholder et forbud mod forudgående aftaler, hvorved ansvaret efter loven fraskrives eller indskrænkes.

I forhold til direktivets regel er bestemmelsen udvidet, således at den forbyder forudgående fravigelser ikke blot, hvor de er til skade for skadelidte, men også hvor de er til skade for nogen, som indtræder i skadelidtes krav, f.eks. en mellemhandler, der udreder erstatning til skadelidte efter reglen om mellemhandleransvar i § 11, og derfor indtræder skadelidtes krav efter lovforslaget § 12, stk. 3.

Baggrunden for bestemmelsen er bl.a., at det ville stride mod lovforslagets formål, hvis reglerne om produktansvar var undergivet princippet om aftalefrihed. Ansvarret er derfor gjort ufravigeligt, således at det ikke på forhånd kan fraskrives eller indskrænkes over for skadelidte ved en ansvarsfritagelses- eller ansvarsbegrænsningsklausul eller ved en aftale om, at en mellemhandler ikke kan gøre regres.

Bestemmelsen indeholder alene et forbud mod forudgående aftaler om ansvarsbegrænsning, idet det kun er på forhånd, at en eventuel skadelidte vil have vanskeligt ved at overskue konsekvenserne af en aftale. Det er derimod ikke hensigten at hindre, at den skadelidte og den ansvarlige indgår aftale om f.eks. erstatningsberegningen eller forlængelse af forældelsesfrister, efter at en konkret skade er indtruffet.

Der er efter bestemmelsen intet, der hindrer, at skadelidte ved en forudgående aftale tillægges beføjelser, der går videre end lovens regler, f.eks. får ret til fuld erstatning dvs. uden fradrag af 4.000 kr. i forbindelse med en forbrugertingskade.